

ת"פ 3403/12/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד מוחמד בני פדל

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 3403-12-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' בני פדל(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
המאשימה	ע"י ב"כ, עו"ד מעין דואק נגד מוחמד בני פדל
הנאשם	ע"י ב"כ, עו"ד שאדי נאטור

גזר דין

הנאשם, כבן 22, הורשע על פי הודאתו בעבירות של פריצה לבניין שאינו למגורים לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), גניבה לפי סעיף 384 לחוק, היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק וכניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

על פי עובדות האישום, במועד הרלוונטי החזיקה חב' י. א וולפמן בע"מ (להלן: החברה) במחסנים ובהם סחורה, במודיעין. בתאריך 29.8.14 בשעות הלילה הגיע הנאשם ביחד עם חבורה המונה כ-6 אחרים לפחות, שזהותם אינה ידועה לתביעה, והתפרצו לעסק בדרך של שבירת לשונית הדלת של מבנה נטוש של החברה. בהמשך, צבעו את חלונות המבנה כך שלא ניתן לראות מבחוץ את מעשיהם בתוך המבנה וחצבו בקיר המשותף למבנה ולמחסן. באותן נסיבות שבר הנאשם את אחד החלונות של המבנה הנטוש, שנצבעו. מיד ובסמוך, הנאשם ביחד עם שאר בני החבורה נכנסו למחסן ובמשך יומיים גנבו סחורה מהמחסן בשווי 1,123,550 ₪. באותן נסיבות שהה הנאשם בישראל שלא כדין.

בעיצומה של שמיעת ההוכחות הודיעו ב"כ הצדדים כי גובש הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות ויורשע. סוכם כי הצדדים יעתרו בהסכמה להטלת מאסר בפועל למשך 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 21.6.16, וכן מאסר על תנאי. **עוד סוכם כי הצדדים יטענו איש לשיטתו בעניין הטלת קנס ופיצוי.**

לנוכח הצגת הסדר הטיעון, שאינו חורג מן הסבירות, יש בכוונתי לאמצו.

לאחר זאת, עומדת בפניי מחלוקת לעניין העונשים הכספיים בלבד, ובכך אעסוק להלן.

טיעוני התביעה

ב"כ התביעה טענה כי המדובר בהתפרצות מתוחכמת, שבוצעה בחבורה ושווי הרכוש שנגנב הוא גבוה ביותר ומגובה בעדות המתלונן, נציג החברה שהעיד במהלך פרשת התביעה. נטען כי עבירות בהיקפים שכאלה אינן נפוצות, מה שמעיד על חומרת האירוע. מעדות נציג החברה עלה כי החברה אמנם פוצתה מידי חברת הביטוח שלה, אך זאת בסכום של 520,000 ₪, שהוא נמוך אף ממחצית שווי הרכוש הגנוב. עוד נטען כי אף שתעמוד לחברה הזכות להגשת תביעה אזרחית נגרת, אך ברור הוא שתתקל בקשיים ממשיים בשים לב לכך שהנאשם הוא תושב האזור, ששהה בישראל שלא כדין.

נסיבה נוספת לחומרה מצויה בכך שלנאשם עבר פלילי.

לפיכך, סבורה התביעה כי יש להטיל על הנאשם פיצוי בסכום המקסימלי על פי סעיף 77 לחוק, בסכום של 258,000 ₪, וכן קנס מקסימלי בסכום של 226,000 ₪ לפי סעיף 61 לחוק, אשר ניתן להכפילו על פי שווי הרכוש או שווי הרווח שהפיק הנאשם.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי על פי עובדות האישום אין מחלוקת על כך שהעבירות בוצעו בידי חבורה שלמה של עבריינים, שלא נתפסו, ורק הנאשם לבדו נותן את הדין. נטען כי חלקו של הנאשם כלל לא ידוע, אף כי הוא הודה בעובדות. לא ידוע האם הנאשם העמיס את הסחורה במו ידיו, או תצפת בלבד, וכמה זמן שהה במקום. גם לא ידוע האם הרוויח משהו, וברור שלא שלשל לכיסו את מלוא שווי הגניבה. לטענת הנאשם, התביעה היא שנושאת בנטל ההוכחה לגבי כל החללים ה ראיתיים הללו, ובנוסף, היו מחדלי חקירה בכך שלא פעלה המשטרה לאיתור עקבות הרכוש הגנוב באופן ממצה. לדעת הנאשם, בהעדר ראיות, ושעה שהמדובר בעבירות מתוחכמות של מערכת משומנת היטב, על בית המשפט להתחשב בנאשם, ולא להטיל עונשים כספיים מכבידים.

עוד נטען כי הנאשם נעצר בשלב מאוחר בעקבות גילוי ד.נ.א שלו בזירה, ונעצר כשנתפס שוב בישראל, שלא כדין, ביום 22.11.15. באותו יום נעצר הנאשם, ובהמשך נשפט ונגזרו עליו 7 חודשי מאסר, אותם הוא ריצה, במהלך מעצרו בתיק זה.

ב"כ הנאשם הטעים כי לנוכח העובדה שיוטלו על הנאשם 18 חודשי מאסר, הרי הוא משלם חובו בפגיעה בחירותו. בנוסף, יש להניח כי בעתיד יהיה לו קושי בקבלת היתר כניסה לעבודה בישראל.

עלה כי הנאשם רווק, בן למשפחה ברוכת ילדים, ואביו חלה בעקבות מעצרו. בנסיבות אלה, טען הנאשם כי אם יוטל קנס מכביד, הוא לא ישולם, לכן יש להטיל עליו עונשים בסכומים ריאליים לנסיבותיו.

דין והכרעה

מדיניות הענישה

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם. כבר נקבע אינספור פעמים מפי בית המשפט העליון כי יש בעבירות הללו כדי לפגוע באינטרס החברתי המוגן של שמירת רכוש הפרט. בנוסף, המדובר במי שביצע את העבירות לאחר שנכנס לשם כך לשטח ישראל שלא כדין, למטרה עבריינית מתוך כוונת בצע כסף.

בע"פ (חי') 37298-02-12 מד"י נ' ברונפמן (17.5.12), אמר בית המשפט:

אמנם בענייננו, אין מדובר בהתפרצות לבית מגורים, אולם אין בכך כדי למתן מחומרתה של העבירה. עסקו של אדם, בוודאי כאשר מדובר בעסק פרטי, הינו מטה לחמו והרבה פעמים מהווה מרכז חייו. על כן, גם כשמדובר בניסיון פריצה מסוג זה, ישנה הפרה בוטה של פרטיותו של אדם. עבירות רכוש ככלל הן עבירות עם פוטנציאל סיכון לביטחון האדם ולביטחון הציבור. חומרה יתרה יש לראות בעבירה המתבצעת מתוך תכנון, הכנה, הצטיידות בכלים ובאמצעים מיוחדים ומתוככמים, וכן התארגנות בצוותא חדא של מספר עבריינים לביצוע העבירה... נפסק לא אחת, כי יש להחמיר בעונשם של מבצעי עבירת ההתפרצות, באופן שייגזר עליהם עונש מאסר ממושך אשר יהיה בו מסר חד משמעי לעבריינים אלה הסבורים, כי ישנה כדאיות כלכלית בצידה של עבירת ההתפרצות. וכך היה על בית המשפט קמא לנהוג גם במקרה דנן.

היות שהצדדים הסכימו על רכיב המאסר, אין צורך לקבוע את מתחם העונש ההולם. יחד עם זאת, אתן דעתי למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, על מנת ללמוד ממנה על סכומי הפיצוי והקנס הראויים לעניין דנן.

בעניין הפיצוי, אזכיר כי על פי ההלכה הפסוקה, פיצוי כספי למתלונן אינו מהווה עונש אלא זהו אקט בעל אופי אזרחי שנועד לתת ביטוי לסבלו של הניזוק (רע"פ 9725/05 גליקסמן נ' מד"י (8.8.07). על פי הוראת סעיף 77 לחוק, אין צורך בהוכחת הנזק לצורך פסיקת פיצוי, אלא בית המשפט הוא שיקבע את סכום הפיצוי על פי אומדנא דדיינא (ע"פ 2965/13 מד"י נ' אלפרעיה (2.7.14). בנוסף, יש להזכיר כי נקבע שאי יכולתו של הנאשם לעמוד בסכום הפיצוי אינה משמשת אמת מידה בעת קביעת הסכום (ע"פ 5761/05 מג'דלאווי נ' מד"י (24.7.06); ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מד"י (15.10.13).

לעומת זאת, בעת הטלת עונש של קנס, מצווה בית המשפט להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם, זאת בהתאם להוראת סעיף 40 לחוק העונשין.

במקרים דומים, בהם המדובר היה בהתפרצויות וגניבת רכוש בשווי רב, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשים מכבידים, לרבות הטלת פיצוי גבוה, כפי שעולה מן הדוגמאות שלהלן:

ברע"פ 7709/12 סולטאן נ' מד"י (4.11.12), המדובר במי שהורשע בהתפרצות למשרדי חברה, וגניבת רכוש אלקטרוני, כלי עבודה, מלגזה, ומכשירים שונים, בשווי של 200,000 ₪. הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות. לנאשם היו שתי הרשעות קודמות, בגינן ריצה מאסר. בית המשפט קמא עמד על חומרת העבירה והיקפה הרב, אשר תוכננה היטב ודרשה מומחיות. לפיכך, נגזרו 22 חודשי מאסר וכן פיצוי בסך 150,000 ₪. בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט

העליון נדחה הערעור על חומרת העונש.

בע"פ 56890-11-14 שמאסנה נ' מד"י (11.3.15), המדובר במי שהורשע בשתי עבירות התפרצות למקום מגורים, תקיפת שוטר ושתי עבירות שב"ח. באחת ההתפרצויות נגנבו תכשיטים בשווי 250,000 ₪. בבית משפט קמא, הוטלו 45 חודשי מאסר וכן הופעלו 2 חודשי מאסר על תנאי. בנוסף, הוטל פיצוי בסך 250,000 ₪. בערכאת הערעור טען הנאשם כי בשל גילו הצעיר ונסיבותיו הכלכליות הקשות, לא היה מקום להטלת עונשים כה חמורים. בית המשפט המחוזי החליט לדחות את הערעור בנוגע לעונש המאסר. בעניין הפיצוי, נקבע כי רק בשל העובדה שהסתבר כי המתלונן כבר פוצה על ידי חברת הביטוח, יבוטל רכיב זה.

בעפ"ג 55623-02-15 עלי נ' מד"י (30.4.15) הורשע הנאשם על פי הודאתו בהתפרצות למחסן וגניבת 173 ברזי ירוסטה ארוזים, בשווי 87,000 ₪. בבית המשפט קמא, ניתן תסקיר חיובי. בית המשפט גזר 6 חודשי מאסר בעבודות שרות, קנס בסך 15,000 ₪ ופיצוי בסך 30,000 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש.

בע"פ 11233-09-11 עוידה נ' מד"י (26.12.11) הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות בכך שהתפרץ לבית מגוריהם של זוג קשישים, וגנב 20,000 דולר ותכשיטים בשווי 80,000 דולר. בהמשך, בתחנת המשטרה איים על המתלוננת כי הוא יודע היכן היא גרה ועוד יגיע אליה. לנאשם עבר פלילי מכביד וכן מאסר על תנאי בר הפעלה. בבית משפט קמא הוטלו 54 חודשי מאסר וכן 350,000 ₪ פיצוי. בבית המשפט המחוזי נקבע כי סכום הפיצוי שהוטל חורג לחומרא, על כן הופחת הסכום ל-275,000 ₪.

ברע"פ 117/16 מעווד נ' מד"י (11.1.16) הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות בהתפרצות לבית מרקחת ביחד עם אחרים, ופגיעה במערכת החשמל שגרמה לאבדן תרופות בשווי 50,000 ₪ ונזק בשווי 9,000 ₪. בית משפט קמא גזר עליו 28 חודשי מאסר וכן קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי בסך 5,000 ₪. בערכאת הערעור הופחת עונש המאסר ל-24 חודשים. בבית המשפט העליון נדחתה בקשת רשות לערעור על חומרת העונש.

בע"פ 3116/13 קבלאן ואח' נ' מד"י (15.10.13) הורשעו הנאשמים בקשירת קשר להצתת אוטובוס, והצתתו. הנזק היה בשווי 200,000 ₪. בבית המשפט קמא נגזרו 24 חודשי מאסר, וכן קנס בסך 15,000 ₪ ופיצוי לחב' הביטוח בסך 40,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור על העונש.

בת.פ 31782-12-09 מד"י נ' קייסי (16.2.11) הורשעו 6 נאשמים על פי הודאתם, בגניבת 2 טרקטורים בצוותא, והעברתם לואדי ערה, בכוונה להעבירם לאיו"ש, תוך שהייה שלא כדון וזיוף ת.ז. העבירות בוצעו לאחר תכנון מוקדם. בית המשפט הטיל על הנאשמים 18 חודשי מאסר וכן קנס כספי שנע בין 7,500 ₪, עד 30,000 ₪ לכל נאשם.

בע"פ (נצ') 1311/07 דוד נ' מד"י (5.2.08) נדחה ערעורם של הנאשמים אשר הורשעו בגניבת 2 מיכליות להובלת דגים וציוד נלווה. בבית המשפט קמא הוטלו על אחד מהם 30 חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי בסך 30,000 ₪, ועל חברו הוטלו 18 חודשי מאסר, קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי בסך 20,000 ₪. נקבע כי אין להתערב בגזר הדין.

בת.פ (נצ') מד"י נ' אבו רמילה (6.8.09) הורשע הנאשם בשני אירועים של קשירת קשר וגניבת בקר-עשרות עגלים. באחד האירועים ביצע גם עבירות של נהיגה פרועה התחזות והכשלת שוטרים. המתלונן העיד כי שווי העגלים היה 150,000 ₪ בתוספת מע"מ, וכן רכש מערכת מיגון בשווי 25,000 ₪. הנאשם היה צעיר ללא עבר פלילי מכביד. בית המשפט גזר 5 שנות מאסר, וכן קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי בסך 25,000 ₪.

בת.פ 1113-09 מד"י נ' עטייה (30.9.09) הורשע הנאשם לפי הודאתו בהתפרצות למחסן וגניבת ציוד אלקטרוני רב בשווי של מאות אלפי שקלים, תוך שהייה שלא כדין. העבירות בוצעו בחבורה, לאחר תכנון. הנאשם צעיר, בעל עבר פלילי. בית המשפט גזר עליו 24 חודשי מאסר, וכן קנס בסך 6,000 ₪ ופיצוי בסך 40,000 ₪.

מן הכלל אל הפרט

לא ניתן להתעלם מכך שכל המקרים שסקרתי, עניינם בגניבות בהיקף מצומצם בהרבה לעומת היקף הגניבה במקרה דנן (1,123,550 ₪). עלי להודות כי גם לאחר חיפוש מעמיק במאגרי הפסיקה, לא הצלחתי לאתר מקרה נוסף שבו דובר בגניבה בהיקף עצום ונכבד כמו זה שלפניי.

עוד עולה כי בתי המשפט נוהגים להטיל אף במקרים קלים מן המקרה דנן, עונשי מאסר מכבידים יותר מן העונש המוסכם (18 חודשי מאסר), ולצדם נפסקו סכומי פיצוי נכבדים. ואמנם לדעתי, עונש המאסר המוסכם, אף שהוא מצוי במתחם הסבירות, אינו מן המחמירים.

הנאשם פעל יחד עם כנופיה מתוחכמת ונחושה, באופן חריג, שהרי לא בכל יום מובאת בפני בית המשפט פרשה שכזו, שבה בוצעו התפרצות וגניבה שנמשכו על פני יומיים תמימים. היות שהנאשם בחר להודות לאחר שנשמע חלק נכבד מן הראיות, אציין כי על פי העדויות הכנופיה פעלה באופן מתוכנן היטב, תוך שימוש בכלי רכב גדולים, ובמכשור טכני. במהלך ההתפרצות בוצעה חציבה בקיר, לצורך יצירת מעבר נוח מן המחסן הפנימי, לאולם ריק שאליו הועברה הסחורה. לאחר מכן, הוצאו ארגזי הסחורה מן האולם הריק, דרך חלון זכוכית שנופץ לצורך כך, באין מפריע. יש להניח כי הסחורה הוצאה לרכב משא כלשהו, שכן לא ניתן היה להכניס כמויות גדולות שכאלה, לרכב קטן יותר. העובדה שהחלון נופץ לפי הראיות זמן קצר בטרם נזעק המאבטח, מלמדת על כך שהכנופיה פעלה במהירות רבה להוצאת הסחורה מן המבנה לרכב, מה שמעיד על מקצועיות ונחישות של חברי הכנופיה.

מעדות המתלונן עלה כי החברה פוצתה על ידי חברת הביטוח בסך 520,000 ₪ בלבד. כאן יש לציין כי על פי פסיקת בית המשפט העליון, לא ניתן לפסוק פיצוי לחברת הביטוח במסגרת ההליך הפלילי, שכן לשון סעיף 77 לחוק מאפשרת פיצוי ל"אדם שניזוק", ואין חברת הביטוח נכנסת בגדרי קטגוריה זו. לפיכך, הלכה היא כי יש לפצות את הניזוק במלוא סכום הנזק, ואזי תוכל חברת הביטוח לפעול כלפיו על פי הדין (ע"פ 3116/13 הנ"ל).

הנאשם טען כי אף התביעה מסכימה שנסיבות ביצוע ההתפרצות מעידות על כך שהיו לפחות 6 שותפים, ועל כן חלקו של הנאשם קטן, וייתכן שרק תצפת. אינני מקבלת את הטענה. אמנם, בכתב האישום נכתב מפורשות כי היו לפחות 6

שותפים, אך בכך אין כדי ללמד כי חלקו של הנאשם היה מצומצם. לא אוכל להתעלם מכך שנמצאה דגימת ד.נ.א שלו על זכוכית החלון שנופץ, מה שקושר אותו לעבירות באופן ישיר, ולא כתצפיתן בלבד. בנוסף, הנאשם הודה בעובדות האישום, המייחסות לו ביצוע העבירות, ולא סיוע בלבד.

לדעתי יש טעם לפגם בטענות הנאשם לקיומם של מחדלי חקירה, זאת בשעה שהדבר לא הוסכם ולא הוכח, והרי אין לבית המשפט אלא עובדות האישום שלפניו. בכל מקרה, צורמת הטענה לעמימות ומינוריות חלקו של הנאשם, שעה שהוא יודע היטב את נסיבות העבירה, ואת חלקו בתוך שאר חברי הכנופיה, אך כנראה בחר למלא פיו מים, כך שלא נודע מיהם יתר המעורבים ומה היה חלקם.

כללו של דבר, על פי תיאור העובדות בהן הורשע הנאשם, אני רואה אותו כמי שביצע את העבירות, בשותפות עם אחרים.

מצד שני, אקח בחשבון את עצם העובדה שאותם האחרים לא אותרו ולא נתנו את הדין.

לדעתי, היקפו הנרחב של הנזק שנגרם למתלונן, מוביל למסקנה לפיה אינטרס הפיצוי הוא בעל זכות הבכורה במקרה דנן, ואילו הטלת הקנס היא משנית. לפיכך יש בדעתי להטיל פיצוי משמעותי ולהתחשב בנאשם בעניין הקנס.

בנוסף, הגם שהנאשם צעיר ביותר וטרם נושא בעול משפחה משלו, אתחשב בכך שהוא מסייע בפרנסת הוריו ואחיו, ועל כן לא יוכל לעמוד בתשלומי קנס מכבידים.

פרט לנימוק אחרון זה, לא מצאתי עילה להקל בעניינו של הנאשם, שעניינו אינו חורג לקולא.

בסופו של יום, אני סבורה כי צודקת התביעה בעתירתה להטלת פיצוי בסכום גבוה, בייחוד שעה שאורך המאסר המוסכם אינו מחמיר כלל ועיקר בשים לב לחומרת העבירות והיקפן, ובהשוואה למקרים אחרים, כפי שהראיתי לעיל. רק בשל מידת הרחמים לא אחייב את הנאשם לשאת בפיצוי בסכום הנזק, מה גם שהתרשמתי כי לא יוכל בשום אופן לשלם סכום שכזה, או אף דומה לו.

סיכום

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 21.6.16.

ב. 16 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות התפרצות.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל, או עבירות גניבה.

ד. קנס כספי בסך 20,000 ₪, או 6 חודשי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 1.1.17 ובכל 1 לחודש עוקב. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

ה. פיצוי למתלונן בסך 100,000 ₪, אשר ישולם ב-50 תשלומים חודשיים החל מיום 1.1.17 ובכל 1 לחודש עוקב. המוצגים יושמדו או יושבו לידי התביעה שתעשה בהם כסמכותה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' חשוון תשע"ז, 10 נובמבר 2016, בנוכחות הצדדים.